

Bà Xã Của Anh Thật Ham Ăn

Chương 15 : Chương 15: Chương 15 - chương kết

Thủy Y Mễ xin phép tòa soạn nghỉ một thời gian để tập trung nghiên cứu thực đơn cho Ngự Trù Phường.

"Thùng thùng" tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến

"Mời vào." Thủy Y Mễ đang nằm lì ở trên giường đọc bản thảo bình luận về thức ăn ngon từ nhiều năm trước của mình..... cô ngẩng đầu nhìn lên, "Nguyệt Nha?"

Cô vội vàng từ trên giường bò dậy, "Sao cô lại tới đây?"

"Tôi. Là xem cô có sao hay không?" Đông Nguyệt Nha không được tự nhiên nói: "Thật xin lỗi."

" tại sao cô lại xin lỗi tôi, tôi không sao a!"

Chuyện của Nhan Như với cô, Đông Nhật Dương cũng không có nói ra, cho nên Đông Nguyệt Nha vẫn còn vì thế mà cảm thấy khó nghĩ.

"Là tôi gọi điện thoại cho chị Nhan Như , là tôi nói chị ấy trở về chia rẽ cô và anh tôi." Đông Nguyệt Nha một hơi nói ra mọi chuyện.

"Nguyệt Nha, cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô lại ghét tôi như vậy không?" Thủy Y Mễ nhìn cô khó hiểu, hy vọng có thể biết được đáp án.

"Cô còn nhớ rõ Hà học trưởng không?" Cuối cùng Đông Nguyệt Nha cũng đem nguyên nhân nói ra.

" Lúc mới vào đại học tôi rất thích anh ấy, mọi thứ của cô không bằng tôi nhưng anh ấy lại thích cô, điều này khiến cho tôi rất bị đả kích, càng làm cho tôi ghét cô hơn chính là cô lại vì một cái bánh ngọt mà đồng ý với người khác sẽ không tiếp nhận học trưởng ! Cô có biết lúc đó tôi hận cô bao nhiêu không, người tôi phải rất cố gắng để có được thì trong mắt cô lại chẳng bằng mấy cái bánh ngọt!"

"Tôi. Thật xin lỗi." Mặc dù cô đã không nhớ rõ người học trưởng kia mặt mũi thế nào rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu Đông Nguyệt Nha một lời xin lỗi.

Ai, chuyện như vậy giống như sau này lại cũng xảy ra mấy lần, nhưng cô không ngờ như vậy lại gián tiếp mang đến tổn thương cho người khác

"Nguyệt Nha, tôi thật sự là không biết như vậy sẽ làm cho cô bị tổn thương, thật đó."

"Thôi, thật ra thì chuyện đó cũng đã qua nhiều năm rồi, tôi ghét cô, chỉ là bởi vì không muốn thừa nhận tôi thua cô." Đông Nguyệt Nha trải qua chuyện này cũng đã nghĩ thông suốt, bản thân cô thật sự lòng dạ quá hẹp hòi, không trách được anh trai lại tức giận đến như vậy, "Về sau tôi sẽ không nhằm vào cô nữa, tôi thừa nhận cô là chị dâu của tôi rồi."

"Có thật không?" Thủy Y Mễ vui mừng nhảy lên.

"Đừng vui mừng quá sớm, không phải tôi sẽ gọi cô là chị dâu, như vậy nghe kỳ lắm." Họ rõ ràng cùng năm sinh, cô thật sự không kêu như vậy được.

"Thật đáng tiếc nha." Thủy Y Mễ bĩu môi đáng tiếc nói: " chỉ cần cô nguyện ý tiếp nhận tôi...tôi cũng đã rất vui vẻ rồi."

"Vậy cô có thể nói với anh tôi đừng có giận tôi nữa, cũng không cần phải dọn ra ngoài ở, được không?" Tranh thủ đánh rần theo cơn thịnh nộ, Đông Nguyệt Nha vội vàng nhờ cô giúp đỡ

"Không thành vấn đề, tôi bảo đảm hẳn ngày mai anh ấy sẽ tươi cười với cô." Thủy Y Mễ vỗ ngực một cái, lại đem ông xã bán đi, "Hơn nữa chúng tôi cũng sẽ không dọn đi, cô yên tâm."

"Vậy thì tốt." Biết rõ vị trí của Thủy Y Mễ đối với anh trai, cho nên khi có lời cam đoan của cô Đông Nguyệt Nha cũng không lo lắng mọi chuyện không thành.

Hiểu lầm của hai người tiêu tan, rất nhanh đã ngồi tán gẫu được cùng nhau

Hồi cuối

Vào một tháng trước, Đông Nhật Dương nghe lời bà xã bảo bối đề nghị, cho ngự trù phường ngừng buôn bán để tu sửa, mà trong vòng một tháng này, Thủy Y Mễ cũng đã dốc hết sức lực để tìm kiếm thực đơn thất truyền của Ngự Trù Phường, còn chạy đến ngàn dặm để tìm những "Thực thần" đã rút khỏi giang hồ, thuyết phục bọn họ rời núi đến để cùng nhau góp sức vực dậy Ngự trù Phường

Trải qua sự cố gắng và nghị lực siêu cường của cô gái nhỏ đó, ngự trù phường rốt cuộc cũng tổ chức xong được một ngày khai trương thuận lợi, nhìn Ngự trù phường người đông như trẩy hội, Thủy Y Mễ cười đến nổi miệng không khép lại nổi.

Mà ngoài cô ra, vui vẻ nhất phải là ba Đông rồi, đây là chuyện ông lo lắng nhất, mà nay ngự trù phường có thể hồng hồng hỏa hỏa (thuận lợi) kinh doanh, ông cuối cùng cũng không phụ tấm lòng của Đông Lão Thái Gia. Ha ha, ông không nhịn được mà ở đáy lòng cười to.

"Chị, không ngờ chị thật có thể bởi vì ăn mà tìm được một ông xã tốt, thiên hạ thật là có đủ chuyện lạ a!" Một trong số những người của Thủy gia được mời tới, thiếu gia Thủy gia, Thủy Cao Lương, đi tới bên cạnh cô lành lạnh trêu.

Ai, nó muốn nói cái gì đây? Chuyện máu chó như vậy mà thằng ngốc đó cũng có thể nói chị nó, chỉ có thể nói do ông trời đặc biệt thương yêu "Những người khác" thôi.

"Thối Cao Lương, làm sao em lại có thể cười nhạo chị đây?" Thủy Y Mễ vỗ cái đầu dưa của em trai một cái, "Chị đây là có mị lực có được hay không?" Cô gái nào đó ưỡn ngực, dương dương hả hê.

Thủy Cao lương chột mắt trợn trắng, khóe mắt liếc thấy có người đang từ từ đi tới, liền nói với chị gái mình: "Có lúc ngu ngốc cũng là một niềm hạnh phúc a, cũng chỉ có anh rể mới có thể chấp nhận được chị thôi, phải biết quý trọng đó, không nên trở về bắt em nuôi a!" Nói xong, hấn gật đầu với người vừa tới một cái, liền nhường không gian lại cho bọn họ.

"Thủy Cao Lương, chị mới không cần em nuôi !" . Cô giơ nắm đấm lên với em trai thị uy

"Được rồi, nó đi xa rồi." Đông Nhật Dương đi tới kéo quả đấm của cô xuống, cười trấn an, " Không cần nó nuôi em, bởi vì nuôi em là trách nhiệm của anh, anh không cho phép người khác cướp đi công việc này."

"Bên trong hết bận rồi sao?" Nhìn thấy giờ này đáng lý ra ông xã mình nên bận rộn ,Thủy Y Mễ nghi ngờ.

"Có cha ở đây, ông ấy luôn ước gì có thể bận rộn như vậy đấy." Hấn cười đến ôn nhu dị thường, bàn tay ở trên mái tóc của cô nhẹ xoa, "Tất cả đều là nhờ em, là em làm cha có thể vội vàng bận rộn."

"Em. Chỉ là muốn giúp một tay mà thôi, em là vợ của anh không phải sao?" Lần đầu tiên được hấn tán dương, Thủy Y Mễ ngượng ngùng đỏ mặt.

"Cám ơn người, bà xã yêu quý." Đông Nhật Dương nâng tay cô lên đặt ở bên môi khẽ hôn, một câu hai nghĩa nói: "Anh sẽ thưởng cho em thật xứng đáng."

"Hả?" cô không hiểu ngẩng đầu nhìn về hấn, lập tức bị dục vọng nồng đậm trong mắt hấn dọa sợ, "Anh" Không thể nào, không phải là như cô nghĩ chứ ?

"Bảo bối, chính là như em đang nghĩ." Đông Nhật Dương mặt không đỏ, hơi thở không gấp thẳng thắn nói: "Hôm nay là ngày hết kỳ hạn một tháng, em cũng đã hoàn thành hứa hẹn." Dứt lời, Đông Nhật Dương liền đem cô tới phòng nghỉ ngơi riêng.

"Ách, Nhật Dương, bây giờ còn là ban ngày." Thủy Y Mễ ngăn cản.

Trời ạ, bên ngoài còn có nhiều khách như vậy , bọn họ lại đang ở nơi này. cô không muốn sống nữa!

"Bà xã, em yên tâm, nơi này có thiết bị cách âm tốt nhất." Đông Nhật Dương khóa cửa, chậm rãi đi về phía cô.

Thủy Y Mễ không nhịn được mà nuốt nước miếng cái ực, có chút mong đợi, oh, cô cũng biến thành sắc nữ rồi !

Không đợi đến lúc cô lấy lại được tinh thần, hần liền cúi xuống hung hăng hôn lấy đôi môi mỏng của cô, cuống liệt mút lấy môi đỏ mọng mềm non của cô, dường như muốn đem sự ản nhẫn của một tháng này thả hết ra ngoài, càng lúc càng thâm nhập, môi lưỡi linh hoạt , cho khoang miệng cô ngập tràn hơi thở của hần, chỉ chốc lát sau liền đem cái miệng nhỏ hôn đến mức vừa đủ vừa sung.

Thủy Y Mễ cũng cảm thấy dự vọng của mình vừa vội vàng lại mãnh liệt, hai người đã thật lâu không hoan ái giống như đất khô hạn gặp phải mưa, liều chết hấp thu hơi thở của đối phương, ai cũng không thể phân rõ trong miệng mình là hơi thở của ai.

Hần buông cái miệng hồng nộn nhỏ nhắn ra, đưa ra cánh tay dài bé ngang thân cô, đi đến ghế dựa to, cẩn thận mà đem cô đặt ở đó.

Đông Nhật Dương vừa hôn môi mềm, vừa đưa tay cởi ra nút áo trên người cô, ngay sau đó thăm dò vào bên trong, cách lớp áo ngực bắt đầu xoa nắn.

"A." cái miệng nhỏ của Thủy Y Mễ khẽ mở ra, tiếng rên rỉ không ngừng truyền đến.

Hần đẩy áo ngực ra, ngón tay vuốt ve nhụy hoa của cô, làm chúng đứng thẳng lên, kiêu hãnh .

"Ừm. Dương." Khoái cảm tê dại từ ngực của cô dâng lên, không để cho cô co rúm thân thể lại, bụng dâng lên một loạt cảm giác trống rỗng, muốn hần tới ôm cô

Đông Nhật Dương giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đưa tay mò lên đem cô ôm lấy, bàn tay thô đi xuống sờ trớn bụng mềm phẳng của cô, cởi nút quần ra, ngón tay dài dò vào thăm dò quần lót

"A. Dương." Khi đầu ngón tay hần đụng chạm lấy hoa hạch đỏ nhạt đó thì cô không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác hần

đang dùng ngón tay khẽ xoa ,từ từ vân vê hạch nhỏ của cô , cảm giác tê dại đầy khoái cảm từ bụng nhỏ xông lên.

hắn làm cho tốc độ từ từ dần nhanh lên, cô càng ngày càng không cách nào nhịn được, đôi tay níu lấy ống tay áo của hắn, hi vọng hắn có thể nhanh lên một chút kết thúc chuyện hành hạ mệt nhọc này.

"Chờ một chút." dục vọng của bọn họ quá cường liệt, hắn sợ quá nhanh sẽ làm cô bị thương.

ngón tay thon dài của hắn không ngừng ở huyết mạch của cô ra vào, làm mật dịch trắng nõn chảy ra, nhanh chóng ngón tay hắn ướt theo....

"Bảo bối, anh nhẫn nhịn đã lâu rồi, những thứ này đều là anh nên được, biết không?" Hắn tăng nhanh tốc độ ngón tay ở trong hoa huyết của cô, khiến cô thét chói tai liên tiếp.

"A." Tiếng ngâm nga mắc cỡ khiến mặt Thủy Y Mễ càng thêm hồng.

Ngón tay ở trong thân thể của cô, tìm kiếm nơi thịt non mẫn cảm nhất , không ngừng tăng nhanh tốc độ trêu chọc cô, hấp thu chất lỏng từ nơi sâu nhất của cô.

"Ngoan, gọi anh, anh thích tiếng kêu của em." Đông Nhật Dương khẽ liếm vành tai mượt mà của cô, hấp dẫn cô, ngay sau đó từ từ liếm đến môi của cô, sau đó là cái cổ trắng nõn, tiếp theo là hai bên ngực đầy đặn, hắn ngậm lấy nhụy hoa phấn hồng, hình như cố ý muốn đem cô bức điên .

"A.um." cô rất cuộc không nhịn được mà ngâm hô lên một tiếng, thân thể đầy đặn mềm mại ở trong ngực hắn không ngừng giãy dụa, huyết dịch của cả người giống như cũng tràn đầy tia lửa, sắp thiêu đốt cô đến chết đi.

Bỗng dưng, hắn không kiên nhẫn tháo quần dài của cô ra, thuận đường quần lót cũng đều cởi sạch, bàn tay lần nữa xâm chiếm nơi tư mật của cô. Hắn đưa ra hai ngón tay dính đầy mật dịch của cô, thuận lợi chen vào nơi hẹp hòi trong hoa kính của cô, từ từ trêu chọc , chỉ chốc lát sau,

cảm giác như bức tường thịt nôn của cô không ngừng truyền đến từng trận co rút, kẹp ngón tay đang không ngừng vào ra của hắn lại thật chặt.

"Không cần. Không cần." Thủy Y Mễ căn bản cũng không biết mình đang kêu cái gì, đầu của cô trống rỗng, thân thể không ngừng run rẩy.

Bỗng chốc, Đông Nhật Dương dừng lại đùa bỡn thân thể cô, rút ngón tay ra, tròng mắt đen híp lại nhìn thân thể cô đang căng thẳng chột buông lỏng, nằm ở trên ghế không thể nhúc nhích.

Thủy Y Mễ nhất thời cảm thấy được giải phóng, nhưng ngay sau đó lại có một loại cảm giác trống rỗng đánh úp tới, cô khó có thể kiềm chế mà giãy dụa thân thể mềm mại, mỗi một tác thần kinh trong thân thể cũng bởi vì khát vọng được người đàn ông kia an ủi mà căng thẳng.

" Dương, em muốn, em muốn."

"Ngoan, anh cho em." Hắn khẽ hôn môi của cô, nam căn giữa hai chân đã sớm vì cô mà căng trướng lên đau đớn, thân hình cao lớn nằm trên người cô, một tay cởi ra trói buộc trên người mình, đặt vật nóng ngay giữa hoa huyết đỏ tươi của cô, sau đó liền thẳng lưng một cái, hung hăng tiến vào.

"A." cô khẽ kêu một tiếng, còn chưa kịp hoàn toàn cảm thụ sự hiện hữu của hắn, thì hắn đã mạnh mẽ mà luật động.

Một lần lại một lần mãnh liệt dút vào, để cho chỗ sâu của cô vừa nóng vừa tê dại, từng trận khiến khoái cảm không bị khống chế từ sống lưng vọt lên, cao trào đầu tiên đi qua, thân thể của cô càng thêm nhạy cảm, nhưng hắn cũng không có ý muốn chấm dứt, không ngừng ở hoa kính của cô mà luật động, "chày sắt" càng ngày càng cứng rắn nóng nẩy.

" Dương, không cần." Cô không ngừng dùng đôi tay đánh vào hắn, ham muốn kịch liệt tới quá rất mạnh, khiến cho cô vô lực chống đỡ.

Cô sẽ chết mất, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ chết đấy!

"Không cho phép trốn, anh vẫn chưa đủ."

Bàn tay dùng lực đè lại hai chân hai chân trắng nõn của cô, không nói lời gì mà đem kéo ra, nam căn lửa nóng lần nữa để vào mặt huyết ướm át, lút cán hòa nhập vào nơi ấm áp chật hẹp, của hắn cứng rắn nóng đốt tựa như lửa, đốt cháy bức tường mềm mại của cô.

Triệt để cảm thụ hắn đang tồn tại trong cơ thể cô, Thủy Y Mễ cảm thấy tim vọt lên một cỗ nóng hực, cô đưa ra hai cánh tay ra với hắn, tựa như đứa bé muốn hắn ôm.

Đông Nhật Dương không đợi cô mở miệng, cũng đã hiểu van xin trong đáy mắt cô, hắn buộc chặt lực hai cánh tay, đem cô vững vàng ôm vào trong ngực.

"Tiểu Mễ." Hắn giọng trầm thấp ở bên tai của cô khẽ gọi.

"Dương. Yêu em." Cô khàn khàn giọng gần như cầu xin nói.

"Được." Cô điềm điềm đáng yêu làm hắn hơi động lòng, càng làm hắn nghĩ muốn hung hăng thương yêu cô, hắn hôn lên môi của cô, cánh tay ôm lấy cô thật chặt, tăng nhanh đoạt lấy tốc độ của cô

Đột nhiên, một cỗ lửa nóng từ lưng hắn chui lên, hắn đem lấy chính mình thật sâu vùi sâu vào trong nơi mềm mại của cô, găm nhẹ bắn ra một luồng nhiệt năng.....

Đông Nhật Dương ôm chặt cô, ở bên tai của cô nhẹ nhàng nói: "Anh yêu em."

-----oOo-----

LINK Truyện:

Bà Xã Của Anh Thật Ham Ăn <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ba-xa-cua-anh-that-ham-an-3762460.html>

LINK Chương này:

Chương 15: Chương 15 - chương kết <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ba-xa-cua-anh-that-ham-an-3762460/chuong-15.html>